

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 23.12.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав**, в закрито заседание на 23.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

като разгледа дело номер **4979** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 във вр. ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 230 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

На 12.12.2022 г. е постъпила молба от В. С. А. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] съдържаща искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената от него Заповед № 513з-3454 от 21.04.2022 г. на Директора на СДВР, с която, на основание чл. 204, т. 3 във вр. чл. 194, ал. 2, т. 4 вр. чл. 197, ал. 1, т. 6 вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител в МВР – младши инспектор, старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ към 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

В жалбата се твърди, че спирането на предварителното изпълнение на оспорената заповед би изпълнило изискванията на чл. 247, ал. 3 от ЗМВР, които според жалбоподателя са били дерогирани от превратно упражнената власт от административния орган. Изложени са подробни аргументи за допуснати нарушения на основните принципи на чл. 4 и чл. 6 от АПК при издаване на оспорената заповед. Сочи се, че продължителността на съдебното производство, в контекста на предвиденото в закона предварително изпълнение на оспорения административен акт, причиняват значителни материални вреди на жалбоподателя. В този аспект, се твърди, че размерът на евентуалното обезщетение по чл. 237, ал. 1 във вр. чл. 239 от ЗМВР ще е без предвиденото увеличение на основните заплати на служителите в МВР, съгласно измененията в ЗМВР, обнародвани в ДВ бр. 62/05.08.2022 г., както и че същият е ограничен до 6 месечни възнаграждения. В този смисъл, се сочат и заповеди на министъра на вътрешните работи, с които е увеличен размера на ежемесечно

изплащаните суми за храна и награди. Като аргумент в подкрепа на тезата за значителния размер на вредите, жалбоподателят сочи невъзможността да участва в синдикална дейност.

В представеното писмено становище, в срока, определен от съда в проведеното на 13.12.2022 г. съдебно заседание, процесуалният представител на ответника – юрисконсулт Х. счита искането за недопустимо, доколкото е мотивирано със същите фактически твърдения, които са били предмет на разглеждане от съда в постановеното определение № 4468/03.06.2022 г., влязло в сила с определение на ВАС, V-то отделение по адм. д. 6602/2022 г. Изложени са аргументи за неотносимост на увеличаването на месечното възнаграждение на служителите на МВР, доколкото служебното правоотношение на жалбоподателя е било прекратено преди това. Със сходни доводи за неоснователни са приети и твърденията относно увеличението на ежемесечно изплащаните суми за храна, както и на определяните целеви награди. Позовал се е на мотивите на ВАС по отношение на твърдяното от жалбоподателя ограничение на възможността да участва в синдикална дейност.

Въз основа на приложените писмени доказателства към жалбата и представените към становището на пълномощника на ответника, съдът прие за установено от фактическа и правна страна :

Особеното искане е процесуално допустимо, направено е от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, който подлежи на незабавно /предварително/ изпълнение по силата на специалния закон – чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, при наличие на висящо производство, образувано по жалба срещу заповедта.

Макар да споделя аргументите, изложени от процесуалния представител на ответника, че в значителната си част, сочените от жалбоподателя като новонастъпили обстоятелства, не са с такъв характер, а и се отнасят до основателността на жалбата против заповедта за наложеното дисциплинарно наказание, доколкото разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от АПК обвързва наличието на нови обстоятелства не с допустимостта на искането за спиране, а с неговата основателност, настоящият съдебен състав счита, че следва да се произнесе по направеното искане в молбата.

Разгледано по същество, особеното искане е неоснователно, по следните съображения:

За да бъде уважено искането е необходимо да се установи наличие на две кумулативни предпоставки: възможност за причиняване на значителни или трудно поправими вреди за оспорвания и възникнали нови обстоятелства след постановяване на съдебния акт, с който е оставено без уважение искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорения административен акт.

Твърдението за допуснато нарушение на специалната закрила по чл. 247, ал. 2 от АПК е било предмет на обсъждане от този състав на съда при предходното произнасяне по искането по чл. 166 от АПК и няма основания, за да се приеме различно от вече изразеното становище, за неотносимост към предпоставките по чл. 166, ал. 2 от АПК.

Твърденията на жалбоподателя относно увеличениния размер на месечните възнаграждения на служителите на МВР, както и на изплащаните суми за храна, индивидуална дейност – целеви награди, макар и възникнали след прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя не представляват нови обстоятелства, по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК, относими към направеното искане за спиране. Същите не могат да се ползват като аргумент в подкрепа на становището за

неспазване на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, доколкото са непротивопоставими на обществения интерес, в защита на който законодателят е предвидил предварителното изпълнение по чл. 230, ал. 1 от ЗМВР. Вредите от материален характер, които търпи жалбоподателят произтичат от характера на оспорвания административен акт, с който е прекратено служебното му правоотношение, а не са резултат на незабавното му изпълнение, предвидено в закона. Мотивиран от изложеното, съдът счете, че не са налице основанията, визирани в разпоредбата на чл. 166, ал. 2, предложение второ от АПК, поради което искането за спиране на предварителното изпълнение на административния акт, допуснато по силата на чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, следва да бъде оставено без уважение.

По тези съображения и на основание чл. 166, ал. 4 във вр. ал. 2 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ ОСОБЕНОТО ИСКАНЕ на жалбоподателя В. С. А., с правно основание чл. 166, ал. 4 във вр. ал. 2 от АПК, за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 513з - 3454 от 21.04.2022 г. издадена от директора на СДВР, обективизирано в молба от 12.12.2022 г.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: